

Vigasztaló

Nézlelődom (erre még futja),
 vidám vagyok, bár kissé szörke,
 mint a lyukabőr kiöntött ürge,
 kinek odavész pereputtya –

törött korsó, jártele a kátra
 (tanulmányokra nem vagyok hízeke),
 körmöm alatt kétkül a triske,
 fájdalommal is elanqyalodva.

Igeh, talán az önsajnálát
 fészti még róza a számat:
 mennyi remek évr, fatális mentesség!

Ágygáza tér meg, kinek nincs dolga,
 szalmamátkomból dől a bolha –
 elborít mennyi életvesztés.

Sze'kefeli'vár, 1997. ápr. 14.

Péntek Imre

Bordal

Vállamra dől a fájdalom,
 mint hogyha léna volna,
 gyulladt boronarat kinnom
 egy csépig elhagyomra.

Alkár a nap kélegrete,
 kiszáradt folyó sodra,
 megmozog és térsre esit
 lábam elé a porba.

Mint bilincs, fogja a zsemle,
 láramat lára oltja,
 s letartit irt, undora
 a lejten kintorogva.

Meqpróbáltam, de nincs zsemle
 megállni, vizszáradni.
 Pofámba nőhög, amikéor
 viszolygáson megésti.

Borostás arca arcourat
 sírólja, mint a svingli,
 dohányillatú oravit
 birtkán elébem hiuti.

Smest nem adanom, épp aést
 orivarog orava oráma,
 becsap, s észre nem veszem,
 hogy DiTópne'k utána.

Oláh János